

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

# Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ ΜΕ ΤΗ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ»

(Άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου JEANNE ROUDOT)

**Ε** ΔΩ κι' ένα χρόνο έκανε την εμφάνισή της στην πόλι του κινηματογράφου μιά γοητευτική και χαριτωμένη νέα. Οί διάφοροι Δόν Ζουάν του Χόλλυγουντ έσπευσαν φυσικά να την πλησιάσουν, να την πολιορκήσουν στο άριστοκρατικό ξενοδοχείο στο οποίο έμενε και τέλος να πληροφορηθούν ότι αυτή ή γυναίκα δεν έμοιαζε με τις άλλες κι' ότι δεν ήταν διατεθειμένη να μπλέξη σε μιά αισθηματική περιπέτεια. Ο σκοπός της άφιξής της σ' αυτόν τον «παράδεισο των άστέρων» δεν ήταν ή διασκέδασι. Ήθελε να εργασθῆ σκληρά για να γίνῃ ἔνδοξη, ήθελε να πετύχη στον κινηματογράφο και να γίνῃ μιά πασίγνωστη βεντέττα. Γι' αυτό το λόγο ή ζωή της ήταν περιορισμένη, απέφευγε τις διασκέδασεις κι' ὅλη την ἡμέρα της την περνούσε μελετώντας και γυμνάζοντας τῆ γοητευτική φωνή της.

Και πράγματι, ἔπειτα ἀκριβῶς ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἔκανε τὴν ἐπίσημη εἰσοδὸς τῆς στὰ κινηματογραφικὰ στούντιο. Ἡ Λίλυ Πὸν — γιατί περὶ αὐτῆς πρόκειται — ἡ γοητευτικὴ βεντέττα μετὴν γλυκεῖα καὶ παθητικὴ φωνὴ πού μιλάει στὴν καρδιά, εἶχε ἀναλάβει νὰ πρωταγωνιστῆσῃ στὸ περίφημο ἔργο «Γκριζερὶ». Μετὰ δὲ ἀπὸ λίγο καιρὸ εἶχε κατακτήσει τὴ συμπάθεια ὄλων τῶν «αστέρων» κι' εἶχε ἀποκτήσει ἕνα πλῆθος ἀφωσιωμένων θαυμαστῶν. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἔδωσε ἀφορμὴ στὰ περιοδικὰ καὶ στὶς ἑφημερίδες τοῦ Νέου Κόσμου νὰ γράψουν τὰ πλέον καταπληκτικὰ πράγματα γι' αὐτὴν. Κ' ἡ Λίλυ Πὸν ἡ ὁποία εἶνε πολὺ τρυφερὴ κι' αισθηματικὴ μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴ τὴ ρεκλάμα τῆς κινηματογραφικῆς ἔταιρείας εἰς θάρος τῆς, με κάλεσε μιά μέρα στὸ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχείο τῆς καὶ μοῦ εἶπε:

— Θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἀληθινὴ βιογραφία μου. Σὰς παρακαλῶ μόνο νὰ τὴν γράψετε ὅπως ἀκριβῶς εἶνε, γιατί δὲν μ' ἀρέσει νὰ με παρουσιάζουν οὔτε ὡς πριγκήπισσα, οὔτε ὡς ἡρωῖδα δραματικῶν περιπετειῶν. Ἡ ζωὴ μου εἶνε ἀπλὴ καὶ δὲν ἔχει κανένα σκοτεινὸ σημεῖον.

Καὶ ἀφοῦ τὴν βεβαίωσα ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ θάλω οὔτε μιά λέξι πάρα πάνω, μοῦ διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια τὴν συγκινητικὴ ζωὴ τῆς:

— Γεννήθηκα, μοῦ εἶπε, στὶς Κάννες, σ' ἕνα ὡμορφο σπιτάκι γεμάτο ἥλιο καὶ λουλούδια. Ὁ πατέρας μου κ' ἡ μητέρα μου ἦσαν καλλιτέχνες. Ἦσαν διωρισμένοι καθηγηταὶ στὸ μεγαλύτερο μουσικὸ λύκειο καὶ εἶχαν κ' οἱ δυὸ μεγάλο ταλέντο. Θυμάμαι ὅτι ὁ πατέρας μου ἐπαιζε θαυμάσιο βιολὶ καὶ μ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ πὺν κάθε βράδυ ἐρχόταν κοντὰ στὸ κρεβάτι μου καὶ μοῦ ἐπαιζε τὴν πιὸ γλυκεῖα καὶ τὴν πιὸ παθητικὴ μελωδία του. Αὐτὸ ἦταν τὸ ναυούρισμά μου καὶ τὸ εἶχα τόσο συνηθίσει πὺν ἂν δὲν τὸ ἀκουγα δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ. Θυμάμαι ἀκόμη ὅτι ἡ μητέρα μου ἦταν ἐξαιρετικῆς ὡμορφιάς κι' ὅτι εἶχε μιά μελωδικὴ φωνὴ ἀηδονιοῦ. Κάθε νύχτα μετὰ τὸ φαγητὸ οἱ γονεῖς μου πῆγαιναν καὶ καθόντουσαν στὴν ἀνθοστόλιστη βεράντα τοῦ σπιτιοῦ καὶ συζητοῦσαν. Ἀπὸ τίς πιὸ εὐχάρι-

στες συζητήσεις τους ἦσαν τὰ πρῶτα μου παιχνίδια καὶ τὰ λόγια μου. "Α, ἦμουν, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἕνα ὑπερβολικὰ ἔξυπνο κορίτσι καὶ τόσο εὐαίσθητο πὺν ἄμα τύχαινε νὰ με μαλλῶσουν, ἄρχιζα τὰ κλάματα καὶ δὲν σώπαινα παρὰ μόνο ὅταν με καλόπιαναν καὶ μοῦ ζητοῦσαν... συγγνώμη! Αὐτὴ ἡ εὐαίσθησία μου ἔκανε τὸν πατέρα μου νὰ μελαγχολῆ καὶ νὰ στενοχωριέται.

— Ἡ Λίλυ, ἔλεγε στὴ μητέρα μου, θὰ γίνῃ πολὺ δυστυχισμένη. Εἶνε τόσο εὐαίσθητη πὺν δὲν θὰ ἔχη τὸ θάρρος νὰ ψαλαίψη στὴ ζωὴ. Διαρκῶς θ' ἀπογοητεύεται καὶ θὰ μαραινεταὶ ἀπὸ τὴ θλίψη. Ἐχει κληρονομήσει τὴ δικὴ σου αισθηματικὴτητα.

Μὰ ἡ μητέρα μου γελοῦσε μ' αὐτὲς τίς ἀνησυχίες του κι' ἔσπευδε νὰ τοῦ δηλώνῃ:

— "Ἄν ἡ Λίλυ μοῦ μοιάσῃ, νὰ μὴ φοβᾶσαι καθόλου. Ἡ ἀπογοητεύσεις κ' ἡ στενοχώριες θὰ τὴν κάνουν νὰ καταλάβῃ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐτσι θὰ εἶνε ἰκανὴ νὰ ξεχωρίσῃ τοὺς φίλους τῆς καὶ νὰ μὴ παρασύρεται ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ τὰ δίχως καμμιά σημασία λόγια.

Ὡστόσο ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ἔμένα τίποτε δὲν μ' ἐνδιέφερε. Ἐπαιζα μετὶς κοῦκλες μου καὶ διασκέδαζα μετὰ τὰ βιβλία πὺν εἶχαν ὡμορφες χρωματιστὲς ζωγραφιές. Τέλος ἦρθε ἡ ἐποχὴ πὺν ἔπρεπε νὰ πάω σχολεῖο. Οἱ γονεῖς μου διάλεξαν τὸ καλύτερο λύκειο στὸ ὁποῖο πῆγαιναν τὰ κορίτσια τῶν πιὸ ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν καὶ μ' ἔγραψαν πληρώνοντας γιὰ δίδακτρα ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν. Μοῦ πῆραν ἀκόμη μιά πανάκριβη σάκκα καὶ μοῦ χρυσόδεσαν τὰ βιβλία μου.

Στὴν ἀρχὴ, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦμουν πολὺ εὐχαριστημένη. Μὰ δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω τὸ μεγάλο λάθος τους. "Ὀλ' αὐτὰ τὰ πλούσια κορίτσια, ἡ «πριγκήπισσες» τοῦ χρήματος, δὲν ἦταν ὁ κόσμος μου. Με θεωροῦσαν ὡς παράσιτο ἐκεῖ μέσα καὶ με περιφρονοῦσαν. Γι' αὐτὲς ὁ καλλιτέχνης δὲν εἶχε καμμιά ἀξία. Τὸ μόνο πὺν ἐκτιμοῦσαν ἦσαν τὰ λεφτὰ, ἡ ὡμορφες τουαλέτες καὶ τὰ πολυτελῆ αὐτοκίνητα. Γι' αὐτὸ κιόλας με κυττοῦσαν με περιφρόνησι, μ' ἀπέφευγαν κι' ὅταν τύχαινε νὰ πλησιάσω στὶς παρέες τους γιὰ νὰ συζητήσω μαζί τους, μοῦ κάναν ἕναν κωμικὸ μορφασμὸ καὶ μοῦ δῆλωναν:

— Ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ μιλάς γιατί δὲν ξέρεις τίποτα. Ὁ πατέρας σου εἶνε ἕνας βιολίστας καὶ ἡ μητέρα σου μιά τραγουδίστρια.

— Οἱ γονεῖς μου εἶνε καλλιτέχνες! διαμαρτυροῦμαι. Δὲν σὰς ἐπιτρέπω νὰ μιλάτε γι' αὐτοὺς με περιφρόνησι.

Ὡστόσο αὐτὲς δὲν με λογάριαζαν. Μὰ κ' οἱ καθηγηταὶ μου ἀκόμη ἐνῶ ἦμουν ἡ πρώτη μαθήτριά, ἀπέφευγαν νὰ μοῦ ποῦν ἕνα καλὸ λόγο. Ἐτσι ὑπέφερα καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς μου ἐκεῖ πέρα τρομαχτικὰ μαρτύρια. Ἀλλὰ παρ' ὅλη τὴν εὐαίσθησί μου, ποτὲ δὲν παραπονέθηκα στοὺς γονεῖς μου. Κι' ἐκεῖνοι με νόμιζαν ὅτι εἶμαι εὐτυχισμένη.

Πῆρα τὸ δίπλωμά μου μ' ἄριστα γιὰ νὰ κάνω τίς συμμάθητρίες μου νὰ σκάσουν ἀπὸ τὴ ζήλεια τους. Οἱ γονεῖς μου, φυσικὰ ἐνθουσιάσθηκαν καὶ γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσουν μ' ἄφησαν νὰ γραφῶ στὸ



Μία τελευταία φωτογραφία τῆς Λίλυ Πὸν, με ἀνδρικά.



μουσικό λυκείο τους και ν' ακολουθήσω μαθήματα φωνητικής. Ήταν δὲ τόσο εκπληκτική ἡ πρόδοός μου, ὥστε ἀναγκάστηκαν νὰ μὲ στείλουν στὸ Ὄδείο τοῦ Παρισιοῦ, στὸ ὁποῖο καὶ πῆρα τὸ πρῶτο βραβεῖο!

Τότε γιὰ πρώτη φορά ἡ γαλλικὴ ἐφημερίδες ἀσχολήθηκαν γιὰ τὸ άτομό μου. Δημοσίευσαν μάλιστα τὴ φωτογραφία μου μ' ἕνα σωρὸ κολακευτικὰ λόγια. Κι' ἐγὼ γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὶς παλιὰς συμμαθήτριάς μου τοὺς ἔστειλα τὴν ἐφημερίδα νὰ τὴ διαβάσουν καὶ νὰ σκάσουν ἀπὸ τὴ ζήλεια τους!

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία μου ἄρχισε νὰ ἔρχεται ἡ δόξα. Μετὰ δὲ ἀπὸ δυὸ χρόνια ἔκανα τὴν ἐμφάνισί μου ὡς πρῶτο «ἄστρο» τῆς Ὀπερα-Κωμικ. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα πειά, ὁ ἕνας θρίαμβος διαδέχονταν τὸν ἄλλο. Τὸ καμαρίνι μου κάθε βράδυ ἦταν γεμάτο ἀπὸ τὰ πιὸ σπάνια λουλούδια κ' εἶχε ἕνα πλήθος θαυμαστάς. Ὡστόσο κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν μὲ συγκινοῦσε. Ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους μὲ τὶς ἄσπρες γκέτες καὶ τὰ κρυστάλλινα μονύελα, ἐγὼ προτίμησα ἕναν Ὀλλανδὸ δικηγόρο. Ήταν ἕνας σοβαρὸς ἄντρας ἀφωσιωμένος στὶς δουλειές του ποὺ ὄταν μὲ γνώρισε ἀντὶ νὰ μοῦ προσφέρῃ λουλούδια καὶ κοσμήματα δὲν ἐδίστασε νὰ μοῦ προσφέρῃ τ' ὄνομά του.

— Θὰ σὰς παρακαλέσω, μοῦ εἶπε, νὰ γίνετε κυρία Ὀγκύστ Μάουριτς. Ἐχετε τὸ λόγο μου ὅτι θὰ σὰς κάνω εὐτυχισμένη.

Κι' ἐγὼ δὲν ἐδίστασα καθόλου νὰ δεχθῶ, γιατί ὁ Μάουριτς ἦταν ἕνας ὡμορφος ἄντρας μὲ χρυσὴ καρδιά καὶ πασίγνωστος στὸ Παρίσι γιὰ τὴν μόρφωσί του.

Περάσαμε τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος στὴν Κυανὴ Ἀκτὴ. Ἐπειτα συνέχισα ἐγὼ τὴ δουλειά μου ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἔκανα τὴ γνωριμία τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Μετροπόλιταν». Στὶς 3 Φεβρουαρίου δὲ τοῦ 1931 ἔκανα τὴν ἐμφάνισί μου στὴν Ὀπερα τῆς Νέας Ὑόρκης, μὲ τὴν «Λουκία».

Ὅταν ἀνεκαλύφθη ὁ «ὄμιλῶν» καὶ στὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ ἄρχισαν νὰ «γυρίζονται» μουσικὰ φιλμ, μὲ προσκάλεσαν στὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου. Κι' ἐγὼ φυσικὰ δὲν ἀρνήθηκα. Ἐτσι ἔγινε «βεντέτα» τῆς ὀθόνης. Αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικὴ ἱστορία μου. Δὲν γεννήθηκα «πριγκήπισσα», μὰ ἀνατράφηκα μὲ τὴν στοργὴ τῶν γονέων μου στοὺς ὁποίους ἄλλωστε χρωστάω ὅλη τὴ λαμπρὴ καριέρα μου.

Κ' ἡ Λίλυ Πόν τελειώνει τὶς ἐξωμολογήσεις της μ' ἕνα γοητευτικὸ χαμόγελο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν σκλαβώσει κυριαλεκτικῶς τοὺς Ἀμερικανούς θαυμαστάς της. Τόση δὲ εἶνε ἡ ἀγάπη τους, ὥστε κάνουν χρυσὲς δουλειές οἱ ἀνθρώποι ποὺ ἔχουν δώσει σὲ διάφορα λουλούδια τ' ὄνομα τῆς χαριτωμένης «βεντέτας». Ἡ Λίλυ Πόν δικαίως λέγεται ἡ «βεντέτα μὲ τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς», γιατί εἶνε ἡ πιὸ τρυφερὴ κ' ἡ πιὸ καλὴ «γόησσα» τοῦ Χόλλυγουντ κι' ἔχει πραγματικὴ φωνὴ ἀηδονιοῦ ποὺ συγκινεὶ βαθύτατα.

JEANNE ROUDOT

### ΡΟΔΟΛΕΤΑΛΑ

Τὸ πάθος τῆς ὀργῆς δὲν γιαιτρεύεται. Εἶνε ἀρρώστεια, κ' ἀρρώστεια κακὴ. Ἀπολλώνιος

Πολλοὶ ποὺ λυτρώθηκαν ἀπὸ τοὺς τυράννους καὶ γίνθηκαν ἐλεύθεροι, θέλουν συχνὰ νὰ ξαναμποῦν στὸν ἴδιο ζυγὸ.

Εὐθουλος

Ἐκεῖνος ποὺ γεννᾶ καὶ ἀνατρέφει παιδιὰ, εἶνε σὰν νὰ παραδίνῃ τὴ ζωὴ, ὅμοια μὲ λαμπάδα, σὲ ἄλλους.

Πλάτων

## ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑΣ

### ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΙΑΣΗΜΩΝ... ΑΦΗΡΗΜΕΝΩΝ

Ὁ μαθηματικὸς Στούρμ κ' ἡ ἀφηρημάδες του. Ἐνα πρόβλημα ποὺ λύεται ἐν μέσω λαϊκοῦ συναγερμού. Τὰ νῶτα τῆς χήρας!... κτλ.

Ἄν ἡ παραφροσύνη συγγενεῦ μετὴν μεγαλοφυΐα, ἡ ἀφηρημάδα εἶνε πρωτεξάδελφη της. Οἱ μεγαλύτεροι σοφοὶ ἦσαν κ' ἐξαιρετικὰ ἀφηρημένοι. Ἴδου μερικὰ σχετικὰ ἀνεκδοτά:

Ὁ σοφὸς Στούρμ, ὁ μεγαλύτερος μαθηματικὸς τοῦ περασμένου αἰῶνος, εἶχε ἕνα μεγάλο ἐλάττωμα: Ήταν τρομερὰ ἀφηρημένος. Μερικὲς μάλιστα ἀπὸ τὶς ἀφηρημάδες του ἔχουν μείνει ἱστορικές:

Κάποτε ὁ Στούρμ περπατοῦσε στὸ δρόμο, προσπαθώντας νὰ λύσῃ κάποιον ἀλγεβρικὸ πρόβλημα. Ἐξαφνα ἀντίκρουσε ἐμπρὸς του κάτι ποῦ μοιαζε μὲ μαυροπίνακα. Ὁ μαθηματικὸς, κατενθουσιασμένος, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ κιμωλία καὶ, χωρὶς νὰ προσέξῃ τί εἶδους μαυροπίνακας ἦταν αὐτὸς, ἄρχισε νὰ γράφῃ ἐπάνω ἀριθμούς, προσπαθώντας νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημά του. Τί εἶχε συμβῆ;

Ἀπλούστατα. ὁ Στούρμ ἐπῆρε γιὰ μαυροπίνακα τὸ πίσω μέρος ἑνὸς ἀμαξιοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ σανίδωμα ἦταν βαμμένο μαῦρο. Ἐξαφνα ὅμως τὸ ἀμάξι κινήθηκε πρὸς τὰ ἐμπρὸς, μὰ οὔτε καὶ τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ ἀνησύχησε τὸν ἀφηρημένο καθηγητὴ, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἔσπισω του μὲ τὴν κιμωλία στὸ χέρι, γράφοντας πάντα ἀριθμούς κ' ἐντελῶς ἀπασχολημένος μὲ τὸ πρόβλημά του.

Ὅταν μάλιστα ἔκανε κανένα λάθος στὸν «μαυροπίνακα», σφούγγιζε τοὺς ἀριθμούς μὲ τὴν... ρεντιγκόττα του!...

Φαντάζεσθε πλέον τί σούσουρο ἐπροκάλεσε τὸ θέαμα αὐτό! Πλήθος περιέργων ἀκολουθοῦσε ἔσπισω τὸν ἀγαθὸ μαθημα-

τικὸ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγκατέλειψε τὸ ἀμάξι παρά μόνον ὅταν βρῆκε τὴ λύσι τοῦ προβλήματός του!...

\*\*\*

Μιὰ ἄλλη μέρα πάλι ἐπεσκέφθη τὸν Στούρμ στὸ γραφεῖο του μιὰ χήρα γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ γιὰ κάποια ὑπόθεσί της. Ὁ Στούρμ ἦταν πολὺ ἀπασχολημένος τὴ στιγμὴ αὐτὴ κ' ὅταν ἡ χήρα μπῆκε στὸ γραφεῖο του τὸν βρῆκε νὰ κἀνὴ θόλτες πάνω-κάτω. Ἡ χήρα ποὺ ἤξερε ὅτι ὁ ἐκκεντρικὸς σοφὸς δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἐνοχλοῦν ὅταν ἦταν ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς μελέτες του, προχώρησε ἔως τὸ παράθυρο καὶ κυττάζοντας μὲς ἀπὸ τὰ τζάμια, περίμενε νὰ τῆς ἀπευθύνῃ ὁ ἴδιος τὸ λόγο.

Ἐξαφνα ὅμως, ἐνῶ ἦταν γυρισμένη πρὸς τὰ ἔξω, ἐνοιωσε κάποιον νὰ τὴν γαργαλᾷ ἀπὸ πίσω... Γύρισε τότε θυμωμένη κ' ἔτοιμη νὰ κάμῃ δριμύτατες παρατηρήσεις στὸν ἀγενῆ ποὺ τὴν... ἐνωχλοῦσε.

Τὸ θέαμα ὅμως ποὺ ἀντίκρουσε τὴν ἔκανε νὰ μείνῃ καρφωμένη στὴ θέσι της ἀπὸ τὴν κατάπληξί της. Ὁ Στούρμ εἶχε βγάλει μιὰ κιμωλία ἀπὸ τὴν τσέπη του κ' ἐσχεδιάζε στὸ μαῦρο φουστάνι της γεωμετρικὰ σχήματα, παίρνοντάς το γιὰ.. μαυροπίνακα!...

\*\*\*

Ὁ Στούρμ δὲν ἦταν μόνο ἀφηρημένος. Ήταν καὶ ἐξαιρετικὰ μετριόφρων. Ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀναλύσῃ στοὺς φοιτητὰς τῶν μαθηματικῶν τὸ θεώρημα ποὺ εἶχεν ἐφεύρει ὁ ἴδιος καὶ ποὺ εἶνε γνωστὸ μὲ τὴν ὀνομασία «θεώρημα Στούρμ», ἄρχιζεν ἔτσι:

— Καὶ τώρα, κύριοι, ἐρχόμεθα στὸ θεώρημα, τοῦ ὁποίου ἔχω τὴν τιμὴν νὰ φέρω τὸ ὄνομα!...